REPUBLICA MOLDOVA

D E C I Z I E

22 iulie 2026

Dosar nr. 5r-101/26; PIGD: 4-26053241-24-5r-28042026

Judecătoria Criuleni, sediul Central
Instanţa de judecată compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul: Romina Ţurcan
Grefierul: Anton Platon
Cu participarea:
Recurentei - Barcari Marinela
a examinat, în şedinţă de judecată publică, recursul împotriva deciziei agentului constatator asupra cauzei contravenţionale seria DAC01 nr.*****din 23.04.2026 declarat de Barcari Marinela *****, născută la *****, IDNP *****, originară din s. *****, r. Străşeni, domiciliată în s. Cruglic, r. Criuleni, studii medii incomplete, fără dizabilităţi, nu lucrează, trăieşte în concubinaj, 1 copil minor la întreţinere, posedă limba de stat, moldoveancă, cetăţeancă a Republicii Moldova,-

Cauza contravenţională s-a aflat pe rolul instanţei de judecată în perioada 28.04.2026-22.07.2026.
Procedura de citare legal executată.

În baza materialelor din dosar şi a probelor administrate în şedinţa de judecată, instanţa de judecată,-

A C O N S T A T A T :

1. <u>Circumstanţele cauzei şi susţinerile participanţilor la proces:</u>

Prin decizia asupra cauzei contravenţionale seria DAC01 nr. *****din 23 aprilie 2026, emisă în temeiul constatării personale de către agentul constatator Brînza Roman din cadrul Inspectoratului de Poliţie Criuleni, Barcari Marinela a fost recunoscută vinovată de săvârşirea

contravenţiilor prevăzute de art. 78 alin. (1) şi art. 354 alin. (1) din Codul contravenţional şi sancţionată cu amendă în cuantum total de 40 de unităţi convenţionale, echivalentul a 2.000 de lei, reţinându-se că, la 13 aprilie 2026, ora 18:00, în s. Cruglic, r-nul Criuleni, în stradă, în faţa magazinului alimentar „Consum COOP", i-ar fi agresat fizic şi verbal pe Moşneaga Roman şi Moşneaga Mihaela, cauzându-le vătămări corporale neînsemnate şi tulburând ordinea publică.

La 27 aprilie 2026, Barcari Marinela a declarat recurs împotriva deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării personale a agentului constatator, seria DAC01 nr. *****din 23 aprilie 2026, solicitând anularea acesteia.

În motivarea recursului, Barcari Marinela a invocat că decizia contestată este neîntemeiată, întrucât agentul constatator Brînza Roman i-a aplicat în mod nejustificat o amendă în mărime de 2.000 de lei, reţinând în mod eronat că ar fi agresat-o pe Moşneaga Mihaela, deşi, potrivit susţinerilor sale, nu a exercitat niciun act de violenţă asupra acesteia. Dimpotrivă, recurenta a indicat că Moşneaga Mihaela ar fi fost cea care a ameninţat-o şi a insultat-o prin cuvinte necenzurate, iar Moşneaga Roman ar fi agresat-o atât fizic, cât şi verbal.

În şedinţa de judecată, agentul constatator şi victimele, deşi legal citaţi despre data, ora şi locul examinării cauzei, nu s-au prezentat şi nu au comunicat instanţei motivele neprezentării. Potrivit art. 455 alin. (2) şi alin. (3) din Codul contravenţional, absenţa agentului constatator şi a victimei, legal citaţi, fără motive întemeiate şi fără înştiinţarea prealabilă a instanţei, nu împiedică judecarea cauzei contravenţionale, motiv pentru care instanţa a dispus examinarea cauzei în lipsa acestora.

În cadrul şedinţei de judecată, recurenta Barcari Marinela a declarat că nu recunoaşte săvârşirea contravenţiilor imputate, nu este de acord cu decizia contestată şi cu sancţiunea contravenţională aplicată în cuantum de 2.000 de lei, solicitând admiterea recursului şi anularea deciziei agentului constatator.

2. *Aprecierea instanţei asupra admisibilităţii şi legalităţii recursului:*

Audiind explicaţiile recurentei, analizând materialele cauzei contravenţionale şi verificând legalitatea actului contestat prin prisma motivelor invocate în recurs, precum şi din perspectiva respectării normelor imperative de drept material şi procesual, instanţa de judecată apreciază că recursul este întemeiat, pentru următoarele considerente:

Prealabil examinării fondului recursului, instanţa de judecată urmează să verifice întrunirea condiţiilor de admisibilitate prevăzute de lege pentru exercitarea acestei căi de atac.

Sub aspectul achitării taxei de timbru, instanţa constată că, potrivit art. 451³ alin. (4) din Codul contravenţional, pentru recursul declarat împotriva deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării personale a agentului constatator se achită taxa de timbru în mărimea prevăzută de Legea taxei de stat nr. 213/2023. Din materialele cauzei rezultă că recurenta *Barcari Marinela* a achitat taxa de timbru în sumă de 200,00 lei, fapt confirmat prin bonul de plată nr. 27098 din 27 aprilie 2026 (f.d.10), motiv pentru care această condiţie de admisibilitate este îndeplinită.

Sub aspectul termenului de exercitare a căii de atac, din actele dosarului rezultă că, potrivit art. 451³ alin. (1) din Codul contravenţional, deciziile privind examinarea contravenţiei în

temeiul constatării personale a agentului constatator pot fi contestate cu recurs în termen de 15 zile din data aplicării sancţiunii. Din actele dosarului rezultă că decizia contestată a fost întocmită în prezenţa contravenientei la 23 aprilie 2026, iar recursul a fost declarat la 27 aprilie 2026, respectiv în interiorul termenului legal de contestare.

Referitor la dreptul de exercitare a recursului, instanţa constată că, potrivit art. 451³ alin. (2) din Codul contravenţional, decizia poate fi contestată de către contravenient, victimă, procuror sau de către conducătorii autorităţilor din care fac parte agenţii constatatori. În cauza dedusă judecăţii, *Barcari Marinela* are calitatea de contravenient sancţionat prin decizia contestată şi, prin urmare, este titularul dreptului de a declara recurs.

Întrucât recursul a fost declarat de o persoană îndreptăţită, în termenul prevăzut de lege şi cu respectarea condiţiilor procedurale aplicabile, instanţa îl declară admisibil şi va proceda la examinarea acestuia în fond.

Totodată, din examinarea materialelor cauzei rezultă că agentul constatator nu a întocmit proces-verbal cu privire la contravenţie, ci a emis direct decizia asupra cauzei contravenţionale. O asemenea modalitate de soluţionare a cauzei evidenţiază că agentul constatator a recurs la procedura simplificată reglementată de Capitolul VI¹ (art. 451¹–451⁴) din Codul contravenţional, întrucât procedura de drept comun presupune întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenţie. Simpla împrejurare că formularul utilizat conţine o trimitere la art. 447¹ alin. (2) din Codul contravenţional nu schimbă natura juridică a procedurii aplicate, această dispoziţie reglementând forma deciziei emise după examinarea cauzei contravenţionale, iar nu condiţiile în care agentul constatator poate omite întocmirea procesului-verbal şi poate proceda la examinarea cauzei în procedură simplificată. În consecinţă, legalitatea actului contestat urmează a fi verificată potrivit normelor speciale prevăzute de art. 451³ şi art. 451⁴ din Codul contravenţional.

Instanţa observă că, potrivit materialelor dosarului, decizia asupra cauzei contravenţionale seria DAC01 nr. *****din 23 aprilie 2026 a fost emisă de agentul constatator Brînza Roman din cadrul Inspectoratului de Poliţie Criuleni, în baza art. 78 alin. (1) şi art. 354 alin. (1) din Codul contravenţional, reţinându-se că, la 13 aprilie 2026, ora 18:00, în s. Cruglic, r. Criuleni, în stradă, în faţa magazinului „Consum COOP”, Barcari Marinela i-ar fi agresat fizic şi verbal pe Moşneaga Roman şi Moşneaga Mihaela, cauzându-le vătămări corporale neînsemnate şi tulburând ordinea publică.

Suportul probator care a stat la baza acestor constatări se materializează, potrivit materialelor cauzei, prin cererea depusă de Moşneaga Roman din 14.04.2025, prin care ultimul a solicitat atragerea la răspundere, conform legislaţiei în vigoare, a lui Barcari (Racu) Marinela ș.a., care la data de 13.04.2026, orele 18:15, în s. Cruglic, r. Criuleni, l-au agresat fizic şi l-au ameninţat cu răfuiala fizică, astfel cauzându-i dureri fizice (f.d.9);

Procesul-verbal privind actele de constatare din 14.04.2026, conform căruia, fiind audiat Moşneaga Roman, ultimul a relatat circumstanţele incidentului (f.d.10);

Procesul-verbal de audiere a martorului Racu Serghei, din 14.04.2026, potrivit căruia, ultimul a declarat că la data de 13.04.2026, între Moşneaga Roman şi o altă persoană s-a iscat un

conflict, iar ulterior la faţa locului a venit şi *Barcari Marinela*, care l-a fel a strigat şi l-a agresat fizic pe Moşneaga Roman (f.d.11);

Procesul-verbal privind actele de constatare din 14.04.2026, potrivit căruia a fost audiată Spatari Svetlana, care a relatat circumstanţele producerii actelor de violenţă fizică şi verbală (f.d.12);

Procesul-verbal de audiere a martorului Cucu Ana din 16.04.2026, conform căruia, ultima a relatat circumstanţele faptelor imputate lui *Barcari Marinela* (f.d.13);

Procesul-verbal privind actele de constatare din 22.04.2026, potrivit căruia a fost audiată pe marginea cauzei respective cet. Racu Cristian (f.d.14);

Procesul-verbal de audiere a victimei Sîrbu Tatiana din 22.04.2026, care consemnează declaraţiile acesteia referitoare la circumstanţele producerii incidentului (f.d.15);

Procesul-verbal privind actele de constatare din 22.04.2026, potrivit căruia a fost audiat Racu Victor, care a relatat circumstanţele producerii incidentului cercetat (f.d.16);

Procesele-verbale privind actele de constatare din 22.04.2026, care consemnează declaraţiile oferite de Treznova Marina, Moşneaga Mihaela şi Racu Victor referitoare la circumstanţele producerii incidentului (f.d.17–19);

Raportul de constatare nr. 202616P0097 din 16.04.2026, conform concluziilor căruia, la examinarea medico-legală a persoanei pe numele Moşneaga Roman, a.n.1976, s-au constatat: excoriaţie pe nas, echimoză pe braţul drept, echimoză pe braţul stâng, excoriaţie pe cotul stâng, care conform aspectului morfologic au o vechime de cca 2-3 zile, până la examinarea medico-legală, care au fost cauzate în rezultatul acţiunii traumatice a unui obiect contondent dur, prin mecanism de lovire combinate cu mecanism de alunecare, posibil cauzate în circumstanţele indicate, condiţionează dereglarea sănătăţii nu mai mult de 6 zile şi în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare corporală neînsemnată a integrităţii corporale sau a sănătăţii (f.d.20-21);

Raportul de constatare nr. 202616P0096 din 16.04.2026, conform concluziilor căruia, la examinarea medico-legală a persoanei pe numele Moşneaga Mihaela, a.n.2000, s-au constatat: echimoză pe torace anterior, care conform aspectului morfologic au o vechime de cca 2-3 zile, până la examinarea medico-legală, care au fost cauzate în rezultatul acţiunii traumatice a unui obiect contondent dur, prin mecanism de lovire, posibil cauzată în circumstanţele indicate, condiţionează dereglarea sănătăţii nu mai mult de 6 zile şi în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare corporală neînsemnată a integrităţii corporale sau a sănătăţii (f.d.22-23).

Instanţa apreciază că această amploare probatorie, nouă persoane audiate în calitate de participanţi sau martori la eveniment, pe parcursul a nouă zile calendaristice, precum şi două rapoarte de expertiză medico-legală distincte, demonstrează, *per se*, caracterul complex şi contradictoriu al situaţiei de fapt, incompatibil, sub aspect obiectiv, cu premisa normativă instituită la art. 451^1 alin. (1) lit. a) din Codul contravenţional, care condiţionează aplicabilitatea procedurii simplificate de împrejurarea ca fapta să poată fi constatată exclusiv în temeiul constatărilor personale ale agentului constatator, ***fără acumulare de probe***.

Or, nu doar numărul mijloacelor de probă administrate este incompatibil cu procedura simplificată, ci şi natura acestora. Audierea persoanelor vătămate, audierea succesivă a mai

multor martori, administrarea rapoartelor de constatare medico-legală şi existenţa unor versiuni contradictorii asupra împrejurărilor producerii incidentului demonstrează că stabilirea situaţiei de fapt presupunea verificarea şi aprecierea comparativă a probelor administrate. O asemenea activitate probatorie excede noţiunii de „constatări personale ale agentului constatator", în sensul art.451^1 alin.(1) lit.a) Cod contravenţional, şi este specifică procedurii contravenţionale generale.

Potrivit art. 451^1 alin. (1) Cod Contravenţional, agentul constatator nu încheie proces-verbal cu privire la contravenţie şi este abilitat să examineze fapta exclusiv în temeiul propriilor constatări doar dacă sunt întrunite ***cumulativ*** următoarele condiţii: *a) contravenţia poate fi constatată în temeiul constatărilor personale ale agentului constatator şi nu necesită acumulare de probe; b) persoana acceptă constatările agentului constatator, ca fiind suficiente pentru demonstrarea vinovăţiei, şi recunoaşte săvârşirea contravenţiei; c) examinarea contravenţiei şi aplicarea sancţiunii ţin de competenţa agentului constatator; d) contravenţia nu este pasibilă de sancţiunea confiscării bunurilor în conformitate cu art.439^7.*

Totodată, instanţa reţine că art. 451^1 alin. (3) din Codul contravenţional instituie o regulă specială şi derogatorie de individualizare a sancţiunii în procedura simplificată, stabilind în mod imperativ că, în cazul tragerii la răspundere contravenţională în condiţiile alin. (1), agentul constatator emite o decizie prin care aplică o sancţiune egală cu o doime din minimumul sancţiunii sub formă de amendă prevăzute în norma contravenţională incidentă.

Art. 451^2 din Codul contravenţional stabileşte conţinutul obligatoriu al deciziei astfel emise, incluzând, la alin. (1) lit. g), ***declaraţia contravenientului despre recunoaşterea săvârşirii contravenţiei şi acceptarea constatărilor agentului constatator ca fiind suficiente pentru demonstrarea vinovăţiei sale,*** precum şi, la lit. g) coroborat cu structura general acceptată a unor astfel de decizii, o rubrică distinctă destinată consemnării obiecţiilor şi probelor pe care contravenientul le aduce în apărarea sa, menţiune ale cărei conţinut şi funcţie corespund, *mutatis mutandis*, exigenţei similare instituite pentru procesul-verbal cu privire la contravenţie la art. 443 alin. (1) lit. g) din Codul contravenţional.

Instanţa apreciază că cerinţele enunţate la art. 451^1 alin. (1) lit. a) şi b) şi la art. 451^2 alin. (1) lit. g) din Codul contravenţional nu au caracter formal sau declarativ, ci constituie ***garanţii procedurale esenţiale***, menite să asigure caracterul voluntar şi lipsit de echivoc al renunţării persoanei la administrarea şi examinarea unui probatoriu complet, potrivit procedurii contravenţionale de drept comun, precum şi la exercitarea deplină a dreptului la apărare, garantat de art. 378 din Codul contravenţional.

Legiuitorul nu a instituit o prezumţie de acceptare tacită, derivată din prezenţa persoanei la întocmirea actului sau din simpla semnare a acestuia, ci a impus în mod expres consemnarea, în cuprinsul deciziei, a declaraţiei exprese de recunoaştere şi acceptare a procedurii simplificate, plasând astfel sarcina probei consimţământului asupra autorităţii emitente. Prin urmare, aceste condiţii se aplică distinct şi cumulativ, iar nerespectarea oricăreia dintre ele exclude posibilitatea legală a agentului constatator de a soluţiona cauza în procedură simplificată, acesta fiind obligat să urmeze procedura contravenţională de ordin general, cu întocmirea unui proces-verbal şi administrarea probatoriului conform art. 425-431 din Codul contravenţional.

În aceste condiţii, exprimarea dezacordului de către contravenientă excludea, *ab initio*, posibilitatea continuării procedurii simplificate. Din momentul în care persoana nu a recunoscut săvârşirea contravenţiei şi nu a acceptat constatările agentului constatator ca fiind suficiente pentru demonstrarea vinovăţiei sale, agentul constatator nu mai era în drept să soluţioneze cauza prin emiterea unei decizii în temeiul art.451^1 din Codul contravenţional, ci avea obligaţia legală de a întocmi proces-verbal cu privire la contravenţie şi de a urma procedura de drept comun.

Instanţa reţine, cu titlu determinant pentru soluţionarea prezentei cauze, că din examinarea nemijlocită a conţinutului deciziei contestate rezultă un aspect de o relevanţă juridică deosebită: la rubrica nr. 12 a deciziei, intitulată ”Obiecţiile şi probele persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional”, este consemnată de către agentul constatator, chiar în cuprinsul propriului act, menţiunea explicită **”Nu sunt de acord”**, formulată de către contravenienta *Barcari Marinela*.

Această menţiune, cuprinsă în chiar corpul deciziei atacate, este de natură să răstoarne orice interpretare potrivit căreia prezenţa şi semnătura contravenientei pe act ar echivala cu o acceptare tacită a procedurii simplificate sau cu o recunoaştere implicită a faptei. Dimpotrivă, instanţa constată că **decizia atacată consemnează, prin propriile menţiuni, exact contrariul situaţiei premisă cerute de lege pentru aplicarea procedurii simplificate**: în loc de declaraţia de recunoaştere a faptei şi de acceptare a constatărilor agentului constatator ca fiind suficiente, impusă în mod imperativ de art. 451^2 alin. (1) lit. g) din Codul contravenţional, decizia relevă o poziţie procesuală de dezacord expres, exprimată chiar la momentul întocmirii actului.

Instanţa apreciază că această constatare are o dublă semnificaţie juridică. În primul rând, ea confirmă, dincolo de orice dubiu, **absenţa totală a declaraţiei de recunoaştere prevăzute la art. 451^2 alin. (1) lit. g) din Codul contravenţional**, viciu care, prin el însuşi, atrage nulitatea absolută a actului sub acest aspect, în temeiul art. 445 din Codul contravenţional, aplicabil corespunzător potrivit trimiterii exprese din art. 451^3 alin. (3) lit.d) teza finală. În al doilea rând, şi cu o gravitate chiar mai accentuată, ea relevă faptul că **agentul constatator a procedat la aplicarea procedurii simplificate şi la sancţionarea contravenientei în chiar condiţiile în care propriul act pe care l-a întocmit atesta lipsa acordului acesteia**, ceea ce constituie o încălcare vădită şi asumată a condiţiei imperative prevăzute la art. 451^1 alin. (1) lit. b) din Codul contravenţional. Cu alte cuvinte, nu este vorba despre o simplă omisiune involuntară de redactare, susceptibilă a fi complinită prin interpretare sau prin coroborare cu alte elemente ale dosarului, ci despre un act care, prin propriul conţinut, îşi contrazice fundamentul juridic de existenţă.

Întrucât art.451^3 alin.(3) lit. d) din Codul contravenţional prevede expres aplicarea corespunzătoare a dispoziţiilor art.445 din acelaşi cod, instanţa nu dispune de o marjă de apreciere asupra oportunităţii menţinerii actului. Odată constatată lipsa unei menţiuni obligatorii prevăzute de art.451^2 alin.(1) lit.g), precum şi imposibilitatea stabilirii existenţei consimţământului expres al contravenientei pentru aplicarea procedurii simplificate, nulitatea deciziei reprezintă consecinţa juridică impusă de lege.

Instanţa subliniază că poziţia de dezacord consemnată de contravenientă chiar în cuprinsul deciziei corespunde întru totul susţinerilor acesteia din recursul depus la 27 aprilie 2026 şi din şedinţa de judecată, potrivit cărora *Barcari Marinela* nu a recunoscut săvârşirea contravenţiilor imputate, invocând o circumstanţiere diferită a evenimentelor din 13 aprilie 2026, respectiv faptul că ar fi fost ea însăşi victima agresiunii din partea numiţilor Moşneaga Roman şi Moşneaga Mihaela. Această poziţie constantă, coroborată cu amploarea probatorie analizată supra, care relevă existenţa unor versiuni contradictorii asupra desfăşurării incidentului între diferiţii participanţi şi martori audiaţi, confirmă că situaţia de fapt dedusă judecăţii nu se preta, în niciun caz, unei constatări personale a agentului constatator, necesitând, dimpotrivă, o examinare contradictorie a probatoriului administrat, potrivit procedurii de drept comun.

Această împrejurare confirmă că prezenta cauză nu putea fi soluţionată exclusiv în baza percepţiilor nemijlocite ale agentului constatator, ci necesita administrarea şi aprecierea contradictorie a probelor, inclusiv verificarea credibilităţii declaraţiilor persoanelor implicate şi soluţionarea contradicţiilor existente între versiunile acestora. Or, tocmai existenţa unui asemenea litigiu factual exclude aplicabilitatea procedurii simplificate instituite de Capitolul VI[1] din Codul contravenţional.

În adiţie, instanţa relevă că, potrivit art. 375 alin. (1)-(2) din Codul contravenţional, persoana acuzată de săvârşirea unei contravenţii se consideră nevinovată atâta timp cât vinovăţia sa nu este dovedită în modul prevăzut de lege, iar nimeni nu este obligat să-şi dovedească nevinovăţia. Or, procedura simplificată reglementată de art. 451[1]-451[2] din Codul contravenţional constituie tocmai o derogare, condiţionată strict, de la exigenţa probării vinovăţiei prin mijloacele procedurii de drept comun, derogare care îşi găseşte justificarea exclusiv în renunţarea voluntară şi neechivocă a persoanei la garanţiile aferente acestei proceduri. În lipsa unei asemenea renunţări, dimpotrivă, în prezenţa unei poziţii exprese de dezacord consemnate chiar în textul deciziei agentului constatator, sarcina probei vinovăţiei rămâne integral în sarcina autorităţii constatatoare, care nu se poate prevala de o pretinsă recunoaştere pentru a eluda exigenţele probatorii ale procedurii ordinare.

Fiind o derogare de la regulile generale privind administrarea probelor şi exercitarea dreptului la apărare, procedura simplificată este de strictă interpretare şi aplicare, neputând fi extinsă prin analogie şi nici aplicată în situaţii în care una dintre condiţiile cumulative prevăzute de art.451[1] alin.(1) din Codul contravenţional nu este îndeplinită.

Instanţa constată, cu titlu subsecvent, dar nu mai puţin determinant pentru soluţionarea cauzei, că decizia contestată prezintă un al doilea viciu de legalitate, distinct de cel analizat anterior, referitor la modalitatea de individualizare a sancţiunii aplicate pentru concursul de contravenţii reţinut în sarcina recurentei (art. 78 alin. (1) şi art. 354 alin. (1) din Codul contravenţional).

În aceste condiţii, verificarea legalităţii sancţiunii aplicate urmează a fi realizată prin interpretarea şi aplicarea coroborată a dispoziţiilor art. 451[1] alin. (3) şi art. 44 din Codul contravenţional. Art. 451[1] alin. (3) instituie regula specială privind cuantumul amenzii aplicabile în procedura simplificată, iar art. 44 stabileşte modalitatea de determinare a sancţiunii definitive

în cazul pluralităţii de contravenţii. Prin urmare, agentul constatator era obligat să respecte concomitent ambele norme la individualizarea sancţiunii aplicate recurentei.

Decizia contestată nu relevă modul în care agentul constatator a aplicat regula prevăzută de art. 451¹ alin. (3) din Codul contravenţional şi nici nu permite verificarea respectării cuantumului imperativ stabilit de această normă specială, ceea ce face imposibil controlul de legalitate asupra modalităţii de individualizare a sancţiunii, şi nici nu cuprinde motivele pentru care agentul constatator a considerat că sancţiunea aplicată respectă dispoziţiile acestei norme speciale.

Potrivit art. 44 alin. (2) din Codul contravenţional, dacă persoana este declarată vinovată de săvârşirea a două sau mai multe contravenţii, se stabileşte definitiv sancţiunea principală pentru concursul de contravenţii **prin absorbţia sancţiunii mai uşoare de sancţiunea mai gravă ori prin cumulul sancţiunilor aplicate în limitele stabilite de articolul care prevede sancţiunea mai gravă**. Rezultă, *per a contrario*, că mecanismul legal al concursului de contravenţii exclude, ca modalitate de determinare a sancţiunii finale, simpla însumare aritmetică a sancţiunilor stabilite pentru fiecare faptă în parte, fără raportare la limita maximă a sancţiunii prevăzute pentru contravenţia mai gravă dintre cele aflate în concurs.

În speţă, contravenţia prevăzută de art. 78 alin. (1) din Codul contravenţional (vătămarea neînsemnată a integrităţii corporale) se sancţionează cu amendă de la 15 la 30 de unităţi convenţionale sau cu muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 20 la 40 de ore, ori cu arest contravenţional de la 5 la 10 zile, în timp ce contravenţia prevăzută de art. 354 alin. (1) din acelaşi cod (huliganismul nu prea grav) se sancţionează cu amendă de la 6 la 30 de unităţi convenţionale sau cu muncă neremunerată de la 20 la 60 de ore. Deşi limita superioară a amenzii prevăzute de cele două norme coincide (30 unităţi convenţionale), instanţa reţine că art. 78 alin. (1) constituie **norma care prevede sancţiunea mai gravă**, întrucât, spre deosebire de art. 354 alin. (1), aceasta include, ca sancţiune alternativă, arestul contravenţional, sancţiune situată, potrivit ierarhiei stabilite la art. 32 alin. (2) din Codul contravenţional, pe cea mai înaltă treaptă de severitate dintre sancţiunile contravenţionale aplicabile persoanei fizice, având, potrivit art. 38 alin. (1) din acelaşi cod, caracter excepţional.

Din conţinutul deciziei contestate rezultă că agentul constatator a procedat la stabilirea sancţiunii definitive prin simpla însumare aritmetică a sancţiunilor individuale reţinute pentru fiecare faptă (”30 u.c. + 10 u.c. = 40 u.c.”), fără a proceda la o operaţiune de individualizare care să respecte limita maximă legal admisă de art. 78 alin. (1) din Codul contravenţional (norma mai gravă) şi fără a ţine seama de criteriile generale de individualizare prevăzute la art. 41 din Codul contravenţional. O atare modalitate de calcul este vădit contrară literei şi finalităţii art. 44 alin. (2) din Codul contravenţional şi a condus la aplicarea, în privinţa recurentei, a unei sancţiuni de 40 unităţi convenţionale, care **depăşeşte limita maximă de 30 unităţi convenţionale** legal admisă pentru sancţiunea principală rezultantă din concursul de contravenţii reţinut.

Mai mult, nici din considerentele deciziei şi nici din modul de calcul al amenzii nu rezultă că agentul constatator ar fi aplicat regula imperativă prevăzută de art.451¹ alin.(3) Cod contravenţional, ceea ce constituie un viciu distinct de legalitate al actului administrativ contestat.

Această încălcare se încadrează în mod distinct în temeiul de contestare prevăzut la art. 451^3 alin. (3) lit. c) din Codul contravenţional, respectiv aplicarea unei sancţiuni în alte limite decât cele prevăzute de partea specială a cărţii întâi.

În consecinţă, instanţa reţine că **decizia contestată a fost emisă cu încălcarea condiţiilor imperative prevăzute de art. 451^1 alin. (1) lit. a) şi b), cu nerespectarea regulii speciale de stabilire a sancţiunii prevăzute la art. 451^1 alin. (3), precum şi cu nerespectarea cerinţelor de conţinut obligatoriu prevăzute la art. 451^2 alin. (1) lit. g) din Codul contravenţional**, împrejurare confirmată nu doar prin absenţa menţiunii legale, ci prin însăşi consemnarea, în corpul deciziei, a unei poziţii procesuale contrare acesteia. O asemenea încălcare nu constituie un simplu viciu de formă, susceptibil de complinire sau de apreciere *in concreto* asupra gravităţii sale, ci afectează însăşi legalitatea procedurii de constatare şi sancţionare aplicate, atrăgând incidenţa temeiului de contestare prevăzut la art. 451^3 alin. (3) lit. d) din Codul contravenţional, cu aplicarea corespunzătoare a art. 445 din acelaşi cod.

Instanţa apreciază că nelegalităţile constatate mai sus, respectiv, pe de o parte, lipsa declaraţiei de recunoaştere a faptei şi de acceptare a constatărilor agentului constatator, impusă în mod imperativ de art. 451^2 alin. (1) lit. g) din Codul contravenţional, iar, pe de altă parte, greşita individualizare a sancţiunii aplicate pentru concursul de contravenţii reţinut în sarcina recurentei, cu încălcarea art. 44 alin. (2) din acelaşi cod, nu se plasează pe planuri independente, ci se află într-un raport de interdependenţă logico-juridică, care le amplifică semnificaţia şi gravitatea.

Astfel, menţiunea de dezacord consemnată chiar de contravenientă la rubrica nr. 12 a deciziei constituie dovada nemijlocită, provenită chiar din actul contestat, a faptului că nu era întrunită condiţia prevăzută la art. 451^1 alin. (1) lit. b) din Codul contravenţional, împrejurare confirmată şi de amploarea probatoriului administrat anterior emiterii deciziei, care demonstra, la rândul său, că fapta nu se preta constatării exclusiv personale, fără acumulare de probe, în sensul art. 451^1 alin. (1) lit. a) din Codul contravenţional. Constatarea şi sancţionarea contravenţiilor concurente s-au realizat, prin urmare, printr-un act unic emis cu încălcarea condiţiilor imperative ale procedurii simplificate, iar operaţiunea de individualizare a sancţiunii pentru acest concurs, reglementată de art. 44 alin. (2) din Codul contravenţional, nu poate produce efecte juridice valabile decât grefată pe o constatare legală a fiecăreia dintre faptele concurente, astfel încât nelegalitatea privind lipsa declaraţiei de recunoaştere afectează, în mod derivat, şi legalitatea sancţiunii rezultante aplicate.

3. <u>Temeiurile juridice ale soluţiei:</u>

Pentru considerentele expuse anterior, instanţa de recurs reţine că decizia asupra cauzei contravenţionale seria DAC01 nr. *****din 23 aprilie 2026 a fost emisă cu încălcarea condiţiilor imperative prevăzute de art. 451^1 alin. (1) lit. a) şi b), cu nerespectarea regulii speciale de stabilire a sancţiunii prevăzute la art. 451^1 alin. (3), a cerinţelor de conţinut stabilite de art. 451^2 alin. (1) lit. g), precum şi a regulilor de individualizare a sancţiunii prevăzute de art. 44 alin. (2) din Codul contravenţional. Aceste încălcări atrag incidenţa temeiurilor de contestare prevăzute

de art. 451³ alin. (3) lit. c) şi d) din Codul contravenţional şi determină anularea deciziei contestate.

În temeiul art. 395 alin. (1) pct. 2), art. 451¹-451⁴, art. 445 şi art. 465-474 din Codul contravenţional, instanţa urmează a admite recursul declarat de *Barcari Marinela* şi a dispune anularea deciziei contestate, cu încetarea procesului contravenţional pornit împotriva acesteia.

Instanţa reţine că, potrivit art. 451⁴ alin. (2) din Codul contravenţional, la admiterea recursului, instanţa poate dispune fie încetarea procesului contravenţional, fie rejudecarea cauzei cu pronunţarea unei noi hotărâri, fără a înrăutăţi situaţia contravenientului.

În prezenta cauză, instanţa optează pentru soluţia încetării procesului contravenţional, iar nu pentru rejudecarea acestuia, întrucât condiţia esenţială care justifică însăşi recurgerea la procedura simplificată, recunoaşterea neechivocă a faptei de către contravenientă şi acceptarea constatărilor agentului constatator ca fiind suficiente, nu a existat niciodată, împrejurare confirmată chiar de cuprinsul deciziei atacate.

În atare situaţie, o eventuală rejudecare a cauzei de către instanţa de recurs, în baza probatoriului administrat unilateral de agentul constatator în cadrul unei proceduri la care contravenienta nu a achiesat (nu a acceptat), ar echivala cu o substituire nepermisă a instanţei de recurs în atribuţiile de constatare şi examinare ce revin, potrivit legii, agentului constatator în cadrul procedurii de drept comun, cu nesocotirea garanţiilor procedurale de care contravenienta ar fi trebuit să beneficieze pe parcursul acesteia, administrarea contradictorie a probelor, dreptul de a propune probe în apărare, dreptul la apărare deplină, conform art. 378 şi art. 425-431 din Codul contravenţional.

Prin urmare, singura soluţie compatibilă cu exigenţele legalităţii procesului contravenţional este încetarea procesului contravenţional pornit împotriva recurentei.

Reieşind din cele expuse şi conducându-se de prevederile art. 395 alin. (3), art. 451¹-451⁴, art. 465-474 Cod contravenţional, instanţa de recurs,-

D I S P U N E:

Se admite recursul depus de *Barcari Marinela*, împotriva deciziei asupra cauzei contravenţionale în temeiul constatării personale a agentului constatator seria/nr. DAC01 *****din 23.04.2026, emisă de către agentul constatator din cadrul IP Criuleni, Brînza Roman.

Se anulează decizia asupra cauzei contravenţionale în temeiul constatării personale a agentului constatator seria DAC01 nr. *****din 23.04.2026, emisă în privinţa lui *Barcari Marinela*, prin care aceasta a fost sancţionată în temeiul art. 78 alin. (1) şi art. 354 alin. (1) din Codul contravenţional, ca fiind emisă cu încălcarea dispoziţiilor art.451¹ alin.(1) lit. a) şi b), cu nerespectarea prevederilor art.451¹ alin.(3) şi ale art.451² alin.(1) lit.g) din Codul contravenţional.

Se încetează procesul contravenţional pornit în privinţa lui *Barcari Marinela*, în temeiul art. 451⁴ alin. (2) pct. 2) lit. a) din Codul contravenţional.

Decizia este irevocabilă de la data pronunţării acesteia.

Preşedintele şedinţei,

judecătorul /semnătura/ Romina Ţurcan

Copia justă
Confirmă judecătorul Romina Ţurcan